

Veïns, no esteu sols

«Aquells veïns que patiu sense silenci i que pareu l'orella pels altres, sapiguen que no esteu sols. Per sort en som molts»

Ai, el silenci. Quina gran cosa i com el trobo a faltar des que visc a la ciutat. Quatre pisos en sis anys i encara ara no he trobat la pau. Mala sort? No crec. Poc respecte i incapacitat de viure en comunitat? La majoria de cops. La parelleta jove que es crida tot el dia, el pis turístic en temps de Sònar, els que aprofiten que no hi són els pares per passar nits de passió sense límits. O el senyor que posa el 3/24 en bucle i que t'obliga a competir en volum o a donar-te per vençuda i escoltar la seva tele.

Pobres veïns els del carrer Ramon das Neves de la Ràpita, que una matinada de la setmana passada van perdre la son per una ràdio a tot volum. El veí en qüestió havia marxat a treballar. Tenia torn nocturn. El que sonava era l'emissora municipal i a la Policia Local no li va quedar altra opció que tallar l'emissió perquè el veïnat pogués dormir. Perquè la resta tenien torn matinal, com la majoria. Va ser una decisió dràstica sí. Però necessària. Tots sabem la mala llet que provoca qualsevol soroll extern, sobretot quan tot està en silenci. Amb un petit matís. Que només ens molesta quan ho fan els altres.

I pobres veïns també els que aguanten les botellades. Les converses de carrer fins a la matinada. Perquè quan no és Sant Joan són festes de Gràcia i sinó, la Mercè. Pobres també els que han hagut de suportar les festes i festetes que s'han organitzat durant aquesta pandèmia en moltes terrasses i locals. Quan tots hem estat més temps a casa i quan s'han viscut situacions del tot insuportables. Amb els nervis a flor de pell, sí. Amb faltes de respecte cap als altres, també. I aquí la dada. El 2020 les queixes per convivència veïnal, majoritàriament generades pel soroll, van incrementar un 67,7% respecte del 2019 a la ciutat de Barcelona. Veurem el 2021.

Soc de les que passo l'aspirador a hores raonables, aixeco la cadira del terra quan la vull moure, intento no parlar per telèfon quan vaig en metro. Perquè sí, pots utilitzar el transport públic sense explicar la teva vida als altres. Ni la vull saber ni la vull sentir. O cantar als vagons sense rebentar les orelles dels usuaris. I pots anar pel carrer o estirar-te a la platja sense posar un altaveu amb reggaeton a tot drap. Es pot fer si obrim més els ulls i ens posem més a les orelles dels altres.

Aquells veïns que patiu sense silenci i que pareu l'orella pels altres, sapiguen que no esteu sols. Per sort en som molts. Una majoria silenciosa poc valorada entre el rebombori. I els sorollosos i irrespectuosos, recordeu que tampoc esteu sols. Que el veí de sota i el que s'asseu al vostre costat al bus es mereix el mateix respecte. Silenci, collons!